

TRIAL
OF THE
SUN
QUEEN

NEDERLANDSE EDITIE

NISHA J. TULI

TRIAL
OF THE
SUN
QUEEN

NOOT VAN DE AUTEUR

Wat fijn dat je ervoor hebt gekozen om *Trial of the Sun Queen* te lezen. Dit is het eerste boek in wat ik denk dat een serie van vier boeken zal worden. Ik kan niet garanderen dat dat niet zal veranderen! Ik ben heel blij met dit boek en moedig je aan om op zoek te gaan naar de vele zinspelingen op wat er komt die door het verhaal verspreid zitten. Sommige antwoorden zullen onthuld worden, maar andere pas in latere boeken... En er komt nog zoveel meer! Ik hoop dat je er net zo enthousiast over bent als ik.

Deze serie begint wat rustig, maar in latere boeken komt de sensuele actie op stoom (beloofd). Hieronder staan een paar waarschuwingen over de inhoud. Als je die niet wilt lezen, ga je gewoon rechtstreeks naar hoofdstuk 1.

Liefs,
Nisha

Triggerwarning: voor wie niet onaangenaam verrast wil worden: dit is een boek over volwassen onderwerpen, waarin dood en bloed voorkomen, en mensen die elkaar vermoorden. Er wordt verwezen naar vroeger seksueel geweld – maar niets daarvan wordt beschreven. Er wordt soms gevloekt en er zitten hier en daar wat erotische scènes in.

HOOFDSTUK ÉÉN

LOR

Die bitch heeft mijn zeep gepikt. Ik doorzoek het kleine houten kastje waar mijn weinige bezittingen in liggen. Een armoedige tuniek. Een paar sokken. Een paar versleten boeken die ik zo vaak heb gelezen dat ze zo'n beetje uit elkaar vallen. Maar geen zeep.

'Ik maak haar af,' mompel ik terwijl ik de inhoud van mijn kluisje op mijn smalle bed leeg. 'Ik snij haar gezicht kapot. Ik rijg haar open van kop tot kont. Ik -'

'Het is maar een stuk zeep, Lor.'

Ik stop met tieren en draai me om naar Tristan. Hij staat tegen de muur geleund met zijn armen over elkaar en met de ene enkel voor de ander. Er hangt een lok zwart haar voor zijn ogen en er krult een glimlachje om zijn lippen.

De herinnering aan wat ik heb gedaan voor de buitensporige luxe van dat ene stukje zeep glibbert recht naar

mijn tenen. Als ik met mijn tong over de achterkant van mijn tanden glijd, proef ik nog steeds de ranzige smaak van de opzichter met zijn zweet en zijn... *Niet aan denken.*

‘Het is niet zomaar zeep,’ sis ik. ‘Weet je wat ik heb moeten doen voor –’ Ik hou mijn mond als ik zijn glimlach zie verdwijnen. Mijn broer knijpt zijn ogen samen, laat zijn armen vallen en doet een stap mijn kant op. Hij is bijna een kop groter dan ik, pezig en mager en, ondanks de donkere wallen onder zijn ogen, ongelooflijk knap – wat hij maar al te goed weet.

‘Wat heb je gedaan? Was het Kelava?’ vraagt hij.

Mijn blik vangt die van Willow. Ze zit op haar bed dat naast het mijne staat en we wisselen een moment van wederzijds begrip uit. Ik weet dat de kwelling die mijn blik teistert ook te zien is in de grote donkere ogen van mijn zus.

‘Niks,’ zeg ik. Het laatste waar ik nu op zit te wachten is dat Tristan mijn eer gaat verdedigen bij de opzichter.

Wat Kelava me liet doen is niets nieuws. Het was niet de eerste keer dat ik dingen moest doen om mijn hachje te redden, en als ik daarmee kan krijgen wat ik nodig heb om weer een dag in Nostraza te overleven, dan zal ik het steeds weer doen. Tristan bedoelt het goed, maar hij vergeet soms wat erbij komt kijken om binnen deze verstikkende stenen muren te wonen.

‘Lor,’ zegt Tristan op een waarschuwend toon.

‘Laat gaan, oké? Het is beter als je geen details weet.’

Er trekt een spiertje in zijn kaak, zijn donkere ogen schieten vuur. Hij wil me gewoon beschermen, maar soms heb ik liever dat hij zich met zijn eigen kutzooi bemoeit.

Willow staat op van haar bed en klopt haar dunne grijze tuniek af – niet dat die ooit echt schoon zal worden. De ruimte staat vol met nog tientallen bedden langs de muren. Het plafond is zo laag dat Tristan zijn hoofd moet buigen om er niet tegenaan te stoten. Op de bedden liggen lakens die misschien ooit op een vaag moment in hun bestaan wit zijn geweest, naast haveloze kussens die zo dun zijn dat je je afvraagt wat het nut is. Met wat geluk heb je misschien de luxe van een kriebelige wollen deken, maar net als mijn stuk zeep is dat een zeldzame weelde. Als je er een te pakken krijgt die niet vol gaten zit, zou je jezelf moeten beschouwen als een gunsteling van Zerra.

‘Laten we gaan ontbijten. We vinden wel nieuwe zeep voor je,’ zegt Willow. Haar stem is zacht als ze haar arm om de mijne haakt. Haar zwarte haar is onverzorgd en slap, en komt net voorbij haar oren. Zo ver is het gegroeid sinds de vorige luizenplaag toen ze al ons haar tot op ons hoofd hebben afgeschoren. Wekenlang leken we wel een leger aardappels in vormeloze grijze zakken. Ik grimas als ik mijn hand door mijn eigen haar haal. Net als dat van mijn broer en zus is het pikzwart, en het is iets meer gegroeid dan dat van Willow. Het komt bijna tot aan mijn kin.

Het langste haar dat ik ooit heb gehad kwam tot bijna halverwege mijn rug. Maar dat was jaren geleden en zelfs toen was het zo droog en breekbaar dat ik altijd wakker werd met strengen ervan op mijn kussen, als een nest uitgedroogde wormen. Het voelt nu iets gezonder, maar Nostraza raakt steeds voller met mensen en ziektes, dus we kunnen elk moment een nieuwe plaag verwachten. Het is

een wonder dat het niet al zover is.

Ik knik en haal mijn arm los van die van Willow om mijn spullen terug te stoppen in mijn kastje, waarna ik de deur zo hard dichtsla dat hij nog een tijdje blijft natrillen. Er zit geen slot op, dat is het probleem. Niets is hier echt van iemand. Alles is tijdelijk te leen, inclusief onze lichamen en zeker onze zielen. Het enige waar ze nog geen beslag op hebben gelegd is mijn geest, hoewel dat elk jaar minder zeker lijkt te worden.

Tristan en Willow gaan me voor en ik volg ze door een schemerige smalle gang, die verlicht wordt door flakkerende muurkandelaars. De stenen muren zijn glibberig en glanzen van het vocht. Het is altijd vochtig in Nostraza en ik ben er zo goed als zeker van dat het niet allemaal water is. Ik heb lang geleden met mezelf afgesproken dat ik niet te hard ga nadenken over wat er verder tussen die stenen door sijpelt. Alleen dankzij deze ontelbare momenten van zelfbedrog lukt het me om weer een nieuwe dag te beginnen.

Door mij zullen we laat zijn voor het ontbijt en waarschijnlijk niets te eten krijgen. Mijn broer en zus zullen niet klagen of het me kwalijk nemen, maar ik zal het op de een of andere manier goedmaken.

We komen langs een andere slaapzaal en ik gluur naar binnen omdat ik weet dat mijn aartsvijand Jude hier slaapt. Misschien kan ik iets van haar stelen om haar terug te pakken. Misschien ligt mijn zeep in haar kastje. Ze is stom genoeg om het te verbergen waar iedereen het kan vinden.

Ik maak een beweging om naar binnen te schieten, maar dan pakt Tristan mijn hand. 'Niet doen. Het is het niet

waard.' Mijn ogen ontmoeten de zijne, en er port razernij tegen de strakgespannen bal van woede die altijd als een samengeperste steen in mijn borst zit. Alleen heeft deze steen geen schitterende toekomst als diamant.

Hij snapt het niet. Hij is een van de favorieten in dit klotekrot. Voor een gevangene is hij sterk en handig, niet te vergeten charmant, en hij heeft de meeste bewakers om zijn pink gewonden. Ze noemen hem de prins van Nostraza, wat ze spottend bedoelen, maar aangezien Tristan dat heel goed weet, blijft hij in het voordeel. 'Ik krijg wel nieuwe voor je.' Zijn uitdrukking verzacht. 'Ik beloof het.'

Ook al staat Tristan in de gunst van de bewakers, dat geldt niet voor mij of Willow. Voor onze veiligheid blijft onze familieband voor alle anderen geheim. Het is niet zijn schuld, maar er zijn dagen dat ik er niet tegen kan dat hij het zoveel makkelijker heeft. Dat is niet eerlijk. Hij heeft vanaf het begin alles gedaan wat hij kan om ons allebei te beschermen.

'Oké,' zeg ik, terwijl ik de onverwachte tranen terugdring. Ik heb geleerd om ze in te houden en terug te duwen. Tranen zijn alleen maar nuttig als ze worden ingezet als wapen.

Maar sommige dagen zijn zwaarder dan andere.

Mijn maag is voortdurend leeg en mijn keel droog, als de diepste grot zonder wat voor waterbron ook. De genezende wonden op mijn rug, cadeautje van de zweepslagen die ik twee weken eerder heb ondergaan, doen nog steeds pijn als ik te snel beweeg. Ze gaven me die straf nadat ik 'per ongeluk' een kom hete soep in de schoot van een bijzonder agressieve bewaker omkiepte. Hij verdiende het, en ik heb

nergens spijt van. Ik hoop dat zijn ballen zijn verschrompeld en eraf gevallen zijn.

Vandaag voel ik het verstikkende gewicht van elk van de twaalf jaar die ik binnen deze gevangensmuren heb doorgebracht. Twaalf jaar, alleen maar omdat ik nu eenmaal ben geboren, omdat ik besmet ben met een vernietigde nalatenschap waar ik nooit om heb gevraagd en die ik niet echt begrijp.

Elke seconde, elke minuut, ben ik gefocust op de dag dat ik eindelijk vrijkom. Die beleef ik in mijn dromen en zie ik wanneer ik wakker ben. Ik voel hem in het rillende merg van mijn botten. Op een dag kom ik hier weg en laat ik de Aurorakoning boeten voor alles wat hij heeft afgepakt. Voor alles wat hij heeft gedaan.

Maar ik kan niet zomaar vluchten. En ook al zou ik dat kunnen, ik kan niet weggaan zonder Tristan en Willow. Zonder hen bestaat er geen vrijheid.

Ooit bedenk ik wel een manier om ons alle drie hier weg te krijgen.

We lopen verder door de gang. Willow pakt mijn hand en werpt bezorgde blikken mijn kant op. Zij is de zachtvaardige van ons sjofele drietal. Ondanks de verpletterende ruwheid van Nostraza blijft zij een teerhartige vlinder die mijn bescherming nodig heeft. Terwijl wij hier verrekken doe ik wat nodig is om ervoor te zorgen dat zij veilig is – voor zover ik dat kan in dit leven waarin we minder dan niks hebben.

Maar we zorgen allemaal voor elkaar en soms heb ik haar ook nodig.

Even later voel ik een hand die in mijn kont knijpt en ik

draai me om, vuist in de aanslag, klaar om een geweldige hengst uit te delen. Als ik zie dat het Aero is, grom ik en haal evengoed uit. Hij duikt weg en er verschijnt een grijns op zijn gezicht als ik hem op een haar na mis. 'Kom op, Lor, zo behandel je je favoriete medegevangene toch niet?'

'Favoriete,' snuif ik voordat ik me weer omdraai.

Maar hij slaat een arm om mijn middel en trekt me tegen zijn borst, zijn kin leunend tussen mijn schouder en mijn nek. Ik voel de grijns die hij Tristan en Willow toewerpt. 'Dit duurt niet lang.'

Willow kijkt naar mij voor bevestiging, en ik knik. 'Ik kom eraan. Bewaar een paar stenen voor me.' Willow proest om mijn grap over de broodjes in de kantine, maar Tristan staart waarschuwend naar Aero.

'Ga nou maar,' zeg ik tegen hem. 'Niks aan de hand.'

'Als je haar pijn doet vermoord ik je,' zegt Tristan, en ik rol met mijn ogen terwijl ik mezelf losmaak uit Aero's omhelzing.

Hij heft zijn handen als in overgave en zijn grijns wordt nog groter. 'Begrepen, baas.'

'Ga maar,' zeg ik, en Tristan draait zich samen met Willow om. Ze lopen de gang door en verdwijnen een hoek om, maar pas nadat Tristan nog een dreigende blik op Aero heeft geworpen.

Zodra ze weg zijn liggen Aero's handen om mijn middel en duwt hij me tegen de muur, zijn mond beukt op de mijne. Hij is een paar centimeter groter dan ik, slank en mager. Balancerend op de grens van de hongerdood heeft niemand in Nostraza het comfort van extra vlees op de botten.

Zijn handen glijden over mijn kont naar de achterkant van mijn dijen en hij tilt me op, mijn benen om zijn middel geklemd. Mijn armen slingeren zich om zijn nek terwijl we zoenen en onze tongen en tanden elkaar ontmoeten in een nat, koortsachtig treffen. Het is niet zacht of lief, maar er is niets zachts of liefs aan een leven dat vastzit tussen deze muren. Na zoveel jaar op deze plek voelt de herinnering aan lieflijkheid zo ver en onbereikbaar als de sterren in de hemel.

Onze hijgende ademhaling vult de smalle gang en ik ben blij dat iedereen al bij het ontbijt is. Aero schuurt zijn heupen tegen de mijne, zijn stijve hard en paraat tegen mijn buik. Mijn vingers verstrengelen zich in zijn kastanjebruine haar als hij tegen me aan duwt, en ik kreun. Toen hij twee jaar geleden aankwam, was hij het perfecte plaatje van een onstuimige jonge dief, maar Nostraza heeft die energieke levensvonk van hem afgenomen, zoals van ons allemaal. Zijn heldere blauwe ogen, ooit slim en ondeugend, zijn doffer geworden door het begrip dat hij hier net als wij allemaal uiteindelijk gaat sterven.

Niettemin is hij een van de weinige mooie dingen waar ik me in deze hel aan kan vasthouden.

‘Kom vanavond naar me toe achter de smederij,’ zegt hij. Zijn handen glijden onder mijn tuniek omhoog en zijn vingers gaan zachtjes over mijn littekens. ‘Ik wil je.’

Zijn tegen mijn lippen geperste mond smoort mijn antwoord, dus ik knik, kreunend van genot als zijn tong langs de mijne strijkt. In dit deprimerende bestaan is dit beetje plezier een zwak licht dat glinsterend door de kleine kieren in de duisternis schijnt.

‘Slet,’ klinkt een zure stem en we verbreken onze kus. Jude staat in de gang, met haar vieze blonde haar dat in slappe golven tot op haar kin hangt. Ze heeft haar armen over elkaar geslagen en haar opgekrulde lip toont een en al minachting. ‘Je bent de grootste hoer in Nostraza, hè Lor? Gewoon hier open en bloot als een beest tekeergaan?’ Haar doordringende ogen schieten naar Aero en haar frons wordt dieper van irritatie.

‘Flikker op, Jude,’ zeg ik, op zoek naar tekenen van mijn zeep, alsof ze die aan een ketting om haar nek zou hebben hangen. Waarschijnlijk leest ze mijn gedachten, want haar mond vertrekt spottend terwijl ze nonchalant met haar vingers over haar keel glijdt en daarna omhoog over haar armen, als imitatie van hoe ze zichzelf onder de douche aan het wassen is. Maar ik beantwoord haar spottende grijns met die van mij. Zij heeft dan misschien mijn zeep, maar ik weet dat ze haar zinnen op Aero had gezet vanaf het moment dat hij hier aankwam nadat hij was gearresteerd wegens een inbraak in het Smaragddistrict, een van de rijkste wijken van het Aurora.

Ik zou liegen als ik beweerde dat ik me niet had gewenteld in zelfvoldane genoegdoening toen hij daarentegen interesse in mij had getoond. Om onder haar fris gewassen huid te geraken, sla ik een arm om zijn schouders en sleep de vingers van mijn andere hand over zijn borst, waarna ik zijn hoofd naar beneden trek voor een diepe, lange kus.

Mijn gevoelens voor Aero zijn ingewikkeld.

Het is te moeilijk om te houden van iemand binnen de muren van Nostraza waar iedereen vroeg of laat van je wordt afgepakt. De enige mensen die ik ooit binnen heb

gelaten zijn Tristan en Willow, en ik weet dat dat een vergissing is. Elke keer dat ze in aanraking komen met de dood, elke keer dat een van hen wordt geslagen of in de isoleercel wordt opgesloten, probeer ik ze uit mijn ziel te schrappen in de hoop dat het dan minder pijn doet als ze doodgaan.

Mijn enige hoop is dat ik ons ooit, op een dag, hiervandaan krijg. Het is een onmogelijke droom, maar ik hou me er als nevel aan vast omdat het het enige is wat ik heb.

Jude gromt en stormt in de richting van de kantine, maar knalt in het voorbijgaan wel nog even met haar schouder tegen de mijne.

‘Wij zouden ook moeten gaan eten,’ zegt Aero, ‘anders is er niks meer over. Zie ik je na je dienst?’ Hij pakt mijn hand en we lopen ook verder door de gang.

Ik knik. Ik heb wasserijdienst vandaag. Uren achter elkaar doorbrengen in de plakkerige hitte, mijn rug en armen inspannen bij het roeren door reusachtige vaten met lakens die volgezogen zijn met zeepwater en zich vasthouden aan de herinnering aan een kleur die ze ooit hebben gehad. Daarna zal ik opgevrolijkt moeten worden en Aero biedt over het algemeen tijdelijke genezing.

We slaan de hoek om en gaan de kantine in die al gonst van de honderden gevangenen. De kakofonie van stemmen is zoals gewoonlijk bijna oorverdovend. Ze laten zich horen om elke kostbare seconde te vullen van een van onze weinige vrije momenten van de dag: dertig minuten bij het ontbijt, dertig minuten bij het avondeten. De overgebleven uren brengen we door met zwoegen – sommigen in de juwelenmijnen, sommigen in de keukens, sommigen

in de smederij, sommigen met schoonmaken, sommigen met naaien, en de rest met honderd andere geestdodende klusjes waar geen vrij iemand ooit toe bereid zou zijn.

Wanneer je klaar bent met je dienst, kun je misschien een uurtje pauze voor jezelf stelen, maar alleen als je niet zo moe bent dat je meteen instort op je bed. Vanavond zal ik de energie vinden, want op een plek waar alleen ellende is, moet ik hoop vinden onder elke mogelijke kiezel.

Aan een tafel bij het einde van het buffet zit Jude met haar club, de één nog norser en gluiperiger dan de ander. 'Heerlijk hè, de geur van mijn nieuwe zeep? Mijn huid ruikt gewoon naar rozen,' zegt ze. Ze trekt de mouw van haar tuniek op en duwt haar onderarm in het gezicht van haar slaafjes.

Ik blijf staan en staar haar aan, probeer gaten in haar schedel te branden. Dan kijkt ze op en er verspreidt zich een langzame glimlach over haar magere gezicht. Kutwrijf.

Ik ben in beweging voordat ik erover heb kunnen nadenken wat ik doe. Met een grom spring ik en mijn handen sluiten zich om haar nek. Haar stoel valt om als ik op haar neerstort en we landen allebei op de harde stenen vloer. Ik zit schrijlings op haar, knijp in haar nek en ze gilt en krabt in de huid van mijn onderarmen.

Jude haalt uit met een vuist en raakt de zijkant van mijn hoofd zo hard dat mijn zicht vaag wordt. Nu ik gedesoriënteerd ben wordt mijn greep losser en ze duwt me omver en drukt me tegen de grond. Na nog een klap tegen mijn kaak proef ik bloed. Ik ga haar verdomme vermoorden.

Deze keer grijp ik haar pols en draai die uit alle macht om tot ik het bot misselijkmakend, maar bevredigend,

hoor knakken. Jude gilt en ik schop haar van me af. Nu ik weer bovenop zit, laat ik een salvo klappen tegen haar maag, ribben en hoofd los met de razernij van een losgelaten duivel.

‘Lor!’ Ik registreer het geluid van mijn naam en voel handen op mijn armen en middel die me proberen weg te trekken.

‘Laat me los!’ gil ik, nog steeds op Jude inbeukend.

‘Lor!’ Ik herken Tristans stem, en word hijgend en met een kloppend hoofd van haar afgesleurd. De bewakers hebben een kring om ons heen gevormd, sluiten me in als het wilde dier dat ik ben. Jude ligt in een plas bloed te kreunen op de grond. Er druppelt iets warmes over mijn kin wat de voorkant van mijn tuniek rood kleurt. Ik probeer het weg te vegen, maar Tristan heeft allebei mijn armen vast achter mijn rug.

‘Laat me los,’ sis ik, met mijn polsen wurmend in de bankschroef van zijn handen.

‘Niet voordat je gekalmeerd bent.’

De honende, kwetterende kantine wordt een ogenblik later opeens stil als er zware voetstappen klinken. Ze hebben allemaal genoten van de show, blij dat zij het niet waren die vandaag de zwakke grip op hun verstand kwijt raakten. Een afstraffing van de opzichter gaat in Nostraza door voor vermaak, aangezien er duidelijk niets anders te doen is.

‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt Kelava.

‘Niets, meneer,’ antwoordt Tristan met zijn kontlikke-
rigste stem. Ergens wil ik hem slaan, maar dit is Tristans manier om te overleven, en dat kan ik hem niet kwalijk

nemen. We doen allemaal wat we kunnen.

De kring van bewakers gaat uiteen en Kelava stapt door de opening en blijft staan op de plek waar ik nog steeds worstel in Tristans greep. Er blijft bloed uit mijn mond druipen, de druppels spetteren op de vloer en op de punt van mijn laars. Mijn slaap en lippen bonzen pijnlijk als de opzichter zijn dreigende blik op me vestigt. 'Had ik je niet gezegd dat er consequenties zouden volgen als je nog meer ellende veroorzaakte?'

Ik zeg niks, kijk alleen boos terwijl ik weer probeer los te komen uit Tristans greep.

'O, Lor. Waarom doe je toch zo?' Kelava's waterige blauwe ogen worden gevuld met iets wat lijkt op vaderlijke bezorgdheid over mijn bezoedelde ziel. Hij denkt echt dat hij bij de goeden hoort. Ik wil naar hem spugen. Ik wil hem slaan. Ik wil hem zo hard in zijn kruis schoppen dat hij het nog steeds voelt als hij oud en zwak is, en zich vastklemt aan de laatste restantjes van zijn waardigheid.

Op de grond kreunt Jude weer en ze houdt een pols vast die er absoluut niet zo bij zou moeten hangen. Stomme aansteller. De opzichter kijkt naar haar en dan naar mij met een frons op zijn voorhoofd. 'Ben jij dit begonnen?'

Ik open mijn mond met het plan mezelf te verdedigen. Niemand zal me verlinken. Zelfs onder misdadigers en zondaars heerst een erecode.

Nou ja, behalve bij Jude dan. Zij heeft geen scrupules als het om mij gaat. 'Ja, zij begon,' spuwt ze nu ze eindelijk haar stem heeft gevonden, hoewel die gedempt wordt door haar bloederige opgezwollen lippen. 'Ze viel me zomaar uit het niets aan!'

‘Zij heeft mijn zeep gestolen!’

‘Niet waar! Dat kun je niet bewijzen!’

Kelava heft een hand op, wat ons allebei tot zwijgen brengt. Jude’s gezicht zwelt steeds meer op en de voorkant van haar shirt is doordrenkt met rood. Ze ziet er vreselijk uit. Dit belooft weinig goeds voor mij.

‘Opzichter,’ zeg ik, en ik glimlach koket naar hem, grijp alles aan waarmee ik mezelf kan redden. ‘Als we naar uw kantoor gaan, kunnen we dit vast en zeker regelen.’ De suggestieve toon van mijn woorden laat een zure hoeveelheid gal opkomen in mijn keel.

Ik haat dit, maar het is het enige ruilmiddel dat ik te bieden heb.

Dit was duidelijk een vergissing, want Kelava’s kalme, geduldige voorkomen valt weg, de pupillen in zijn ogen spreiden zich als grote zwarte gaten uit. De bewakers gebruiken ons dan wel voor hun smerige behoeftes, maar aangezien ze allemaal doen alsof er achter de gesloten deuren van Nostraza niks verkeerd gebeurt, hebben blijkbaar zelfs verkrachters een erecode. De opzichter wijst twee gewelddadige bewakers aan die vuisten hebben waarmee ik heel bekend ben. ‘Breng haar naar de Put,’ zegt hij terwijl de bewakers me loswringen van Tristan. Het siert mijn broer dat hij me niet zo makkelijk laat gaan.

‘Nee,’ zeg ik, als de paniek een vuist vormt die zich om mijn keel klemt. Dat niet. Alles behalve dat. Vorige keer ben ik bijna doodgegaan. Na een week in de Put was ik bijna gebroken, mijn geest aan gort en mijn lichaam een verscheurde schim. ‘Nee, alstublieft niet. Het spijt me. Het zal nooit meer gebeuren.’

De opzichter brengt zijn gezicht vlak voor het mijne terwijl ik me blijf verzetten tegen de greep van de bewakers. Hij is zo dichtbij dat ik zijn vochtige adem op mijn lippen voel, stinkend naar de restanten van waar hij zich bij het ontbijt ook mee heeft volgestopt. 'Twee weken zou je een lesje moeten leren, aangezien niets anders lijkt te werken.'

'Nee!' Spartelend probeer ik mezelf los te wurmen. 'Nee! Alstublieft niet!' Ik snik nu. Er loopt een warme stroom tranen over mijn gezicht en mijn geschreeuw galmt door de ruimte. Ik heb mijn regel over huilen gebroken. Deze tranen zijn geen wapen. Deze zullen alleen maar tegen me gebruikt worden.

Tristan smeekt bij de opzichter, maar de harde blik van Kelava wijkt niet; met een dunne glimlach op zijn bloedeloze lippen geniet hij van mijn paniek.

Mijn geschreeuw wordt afgebroken als een bewaker me zo hard in mijn buik slaat dat ik dubbel buig. Het is dat ik nog niks heb gegeten, anders zou ik het er nu waarschijnlijk uitkotsen. Als een vis op het droge naar adem happend word ik met zoveel kracht aan mijn beide armen omhoog-geleurd dat een van mijn schouders uit de kom schiet, en mijn kreet weerkaatst van elke hoek in de ruimte.

'Breng haar weg,' zegt Kelava weer. 'Ik zie je over twee weken, gevangene, ervan uitgaand dat er dan nog iets van je over is.'

En vervolgens word ik weggesleept met alleen nog maar het gebrul van witte ruis in mijn oren.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Trial of the Sun Queen*

© 2022 Nisha J. Tuli

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC
and Sebes & Bisseling Literary Agency

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagontwerp: Miblant.com / Bert Holtkamp

Beeld binnenwerk: B. Illustrations / Shutterstock

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7195 6

ISBN e-book 978 90 261 7205 2

NUR 285